

Przypowieści dotyczące Wieku Ewangelii

Siedem przypowieści, siedem etapów

*„A bez podobieństwa nie mówił do nich. Na osobności zaś wykladał uczniom swoim wszystko”
— Mar. 4:34.*

Podczas gdy Jezus nauczał w Galilei, Jego matka i inni członkowie rodziny czekali, aby z Nim porozmawiać. Kiedy Mu o tym powiedziano, Pan odpowiedział: „Któż jest moją matką? I kto to bracia moi? I wyciągnawszy rękę ku uczniom swoim, rzekł: Oto matka moja i bracia moi!” (Mat. 12:48-50). Następnie opuścił dom i usiadł nad brzegiem morza. Gdy zgromadził się liczny tłum, wsiadł do małej łodzi i opowiedział siedem przypowieści, które zostały zapisane w 13 rozdziale Ewangelii Mateusza.

Siedem przypowieści

Po tym, jak Jezus opowiedział przypowieści zgromadzonemu tłumowi, uczniowie zapytali Go na osobności o ich znaczenie (zob. Mar. 4:10). Jezus odpowiedział: „Powierzono wam tajemnicę Królestwa Bożego. Tym zaś, którzy są zewnątrz, wszystko podaje się w podobieństwach” (werset 11).

Przypowieści były przeznaczone dla uczniów, a nie dla wielkiego tłumu. Chociaż każda z nich zawiera cenne lekcje moralne, to jednak sugestia, że łączą się one z siedmioma etapami rozwoju Kościoła w Wieku Ewangelii, jest przekonująca. Daje ona zupełnie inną perspektywę dla wierzących w dzisiejszych czasach.

Przypowieść 1 - O siewcy - Mat. 13:3-9 (Efez)

„Oto wyszedł siewca, aby siać. A gdy siał, padły niektóre ziarna na drogę i przyleciało ptactwo i zjadło je. Inne zaś padły na grunt skalisty, gdzie nie miały wiele ziemi, i szybko powschodziły, gdyż gleba nie była głęboka. A gdy wzeszło słońce, zostały spieczone, a że nie miały korzenia, uschły. A inne padły między ciernie, a ciernie wyrosły i zadusiły je. Jeszcze inne padły na dobrą ziemię i wydały owoc”.

Ziarno Ewangelii zostało po raz pierwszy zasiane podczas etapu Efezu, który obejmował czas służby Jezusa.

We wczesnym Kościele panowała duchowa jedność wynikająca z bezpośredniego wpływu Pana oraz nieustannej zachęty ze strony apostołów. Mimo pokrzepiającej jakości Ewangelii, przesłanie to było jednak różnie przyjmowane. Część z ziaren spadła na pobocze i nie została doceniona, co przypomina odrzucenie nauk Jezusa przez wielu faryzeuszy i saduceuszy.

Ziarno padło także na kamienisty grunt. Wielu ludzi usłyszało słowa nadziei i poczuło radość, jednak przyjęcie tych słów spotkało się z oporem ze strony tych, którzy mieli władzę, więc się powstrzymali przed jej przyjęciem.

Ziarno, które spadło między ciernie, zostało zagłuszone. Nauczanie Jezusa nawoływało do pokory i poświęcenia, co kolidowało z naturalnymi pragnieniami wielu ludzi. Mimo że poselstwo było początkowo przyjemne, zostało odrzucone.

Wreszcie ziarno, które spadło na dobrą ziemię, zapuściło korzenie i wyrosło. Opisuje to czyste serca tych, którzy przyjęli nowe przesłanie Ewangelii, pragnąc poznać prawdę i gotowych służyć.

Jezus pochwalił ich, mówiąc: „Znam uczynki twoje i trud, i wytrwałość twoją [...]. Masz też wytrwałość i cierpiełeś dla imienia mego, a nie ustałeś” – Obj. 2:2-3.

Przypowieść 2 - O pszenicy i kąkolu - Mat. 13:24-30 (Smyrna)

Ta przypowieść jest powiązana z poprzednią, ponieważ obie rozpoczynają się od wysiewu nasion. Jednak w tej przypowieści zawarte są dodatkowe informacje. Mowa w niej o tym, że po początkowym zasiewie, „kiedy ludzie spali, przyszedł jego nieprzyjaciel i nasiał kąkolu między pszenicę” (werset 25). Przywódcy wczesnego Kościoła, którzy pomagali trzymać błędy w ryzach, nie znajdowali się już na arenie wydarzeń. Chociaż klasa pszenicy nadal rosła, wróg rozsiewał teraz nasiona błędu. Jezus opisuje to wymieszanie w kościele w Obj. 2:9. „Znam ucisk twój i ubóstwo, lecz tyś bogaty, i wiem, że bluźnią tobie ci, którzy podają się za Żydów, a nimi nie są, ale są synagogą szatana”. Wiara nadal się rozwijała, ale wraz z błędami doktrynalnymi zasiana została ambicja.

Przypowieść 3 - O ziarnie gorczycznym -

Mat. 13:31-32 (Pergamon)

Po zasianiu maleńkiego ziarenka gorczycy, wyrosło gigantyczne drzewo, którego gałęzie mogły służyć za siedlisko dla ptaków. Pergamon był świadkiem szybkiego wzrostu papieżstwa i stał się miejscem znanym jako „synagoga szatana”. Jezus powiedział: „Lecz mam ci nieco za złe, mianowicie, że są tam tacy, którzy trzymają się nauki Balaama, który nauczał Balaka, jak uwodzić synów izraelskich, by spożywali rzeczy bałwanom ofiarowane i uprawiali nierząd” – Obj. 2:14. Ten system później zostanie opisany jako „schronienie wszelkiego płactwa nieczystego i wstrętnego” (Obj. 18:2).

Przypowieść 4 – O kwasie rozczyntonym w mące – Mat. 13:33 (Tiatyra)

W tej przypowieści pewna kobieta dodała kwas do trzech miar mąki, aż do momentu, gdy mąka została całkowicie zakwaszona. Kwas, czyli drożdże, jest obrazem zepsucia (zob. Mat. 16:11). Mąka oznacza doktryny, które pierwotnie były czyste. Jednak dodanie kwasu spowodowało, że nawet ta niewielka ilość prawdy, która była wówczas zrozumiana, była trzymana w zamknięciu i ostatecznie uległa zepsuciu przez błąd.

Do tego Kościoła Pan powiedział: „Lecz mam ci za złe, że pozwalasz niewieście Izabel, która się podaje za prorokinię, i naucza, i zwodzi moje sługi, uprawiać wszeteczeństwo i spożywać rzeczy ofiarowane bałwanom” – Obj. 2:20. Doktrynalne błędy osiągnęły teraz swoje apogeum, a niewiasta, czyli kościół rzymski, sprawowała całkowitą kontrolę, deprawując wszystko, czego dotknęła.

Po czwartej przypowieści Jezus wziął na bok swoją najbliższą grupę uczniów, wyjaśnił przypowieść o kąkol, a następnie przekazał uczniom trzy ostatnie przypowieści (Mat. 13:36). Wydaje się to znaczące. Pierwsze cztery okresy Kościoła prowadzą nas przez Tiatyrę, najciemniejszy okres Kościoła. Następnie, w okresach 5-7, prawdy zostały ujawnione przez wybitnych nauczycieli, począwszy od Wiklifa.

Przypowieść 5 – O skarbie ukrytym w roli – Mat. 13:44 (Sardes)

Przypowieść ta opisuje skarb ukryty w roli. Znalazłszy skarb, człowiek sprzedał wszystko, co miał, i kupił pole, aby osiąść również skarb. Skarb reprezentuje ludzkość, a pole to obszar jego władzy. Chociaż nasz Pan nabył je znacznie wcześniej, przypowieść ta wskazuje na odnowione zrozumienie tego zakupu. Doktryna okupu została ukryta, ale teraz została ponownie zrozumiana. Do zboru w Sardes Pan powiedział: „Lecz masz w Sardes kilka osób, które nie skały swoich szat, więc chodźć będą ze mną w szatach białych, dlat-

ego że są godni” – Obj. 3:4.

Był to czas ludzi takich jak Jan Wiklif. On i jego zwolennicy głosili, że zbawienie jest możliwe jedynie poprzez wiarę w Pana, a nie poprzez mszę. Ta prawda została ponownie odkryta w czasach Sardes.

Brat Russell odnosi piątą i szóstą przypowieść odpowiednio do okupu i ofiary za grzech (Reprint 4535). W artykule opisano piątą przypowieść jako ponowne odkrycie okupu, jednakże okup, jako skarb ukryty na polu, ma zastosowanie w obu przypadkach. Doktryna okupu była ukryta aż do pierwszego adwentu Chrystusa, po czym została utracona na wiele stuleci, by ponownie zostać odkrytą w okresie Sardes. Sugestia, że perła o wielkiej cenie, opisana w szóstej przypowieści, jest doktryną o ofierze za grzech, jest również ściśle związana z usprawiedliwieniem przez wiarę, jak opisano powyżej. Zasugerowane powyżej chronologiczne zastosowanie stanowi szerszy kontekst i nie wyklucza innych sposobów interpretacji.

Przypowieść 6 – O kupcu szukającym pereł – Mat. 13:45-46 (Filadelfia)

Jezus teraz porównuje Królestwo Niebieskie do kupca, który poszukiwał „dobrych” lub pięknych pereł. Gdy znalazł jedną o ogromnej wartości, sprzedał wszystko, co miał, aby ją nabyć.

Tą perłą była prawda o usprawiedliwieniu przez wiarę. Nie była to nowa koncepcja, inni już w nią wierzyli. Jednak gdy Marcin Luter przybił swoje 95 tez do drzwi kościoła w Wittenberdze w Niemczech, stało się to hasłem przewodnim reformacji. Na etapie Filadelfii Pan powiedział: „Oto sprawiłem, że przed tobą otwarte drzwi, których nikt nie może zamknąć” (Obj. 3:8). Usprawiedliwienie przez wiarę było „otwartymi drzwiami”, „drogocenną perłą”, która teraz rozpowszechniła się w całej Europie.

Przypowieść 7 – O sieci – Mat. 13:47-50 (Laodycea)

Siódma przypowieść dotyczyła sieci, która zagarnęła ogromną liczbę ryb, ale zatrzymała tylko te najlepsze. Laodycea kończy Wiek Ewangelii. Wracając do pierwszej przypowieści, żniwo pola pszenicy jest końcem wieku. Pole to już dawno zostało zaatakowane przez kąkol. Teraz nadszedł czas na oddzielenie. Pan powiedział do Laodycei: „Oto stoję u drzwi i kołaczę. Jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną” – Obj. 3:20.

Sieć dodaje kolejny wymiar do Żniwa, pokazując, że proces selekcji trwa nawet po wciągnięciu sieci. „[Sieć], gdy była pełna, wyciągnęli na brzeg, a usiadłszy, dobre

wybrali do naczyń, a złe wyrzucili” (werset 48). Ta dodatkowa lekcja pokazuje, że po początkowym oddzieleniu wiara, uczynki i rozwój charakteru muszą być podtrzymywane nawet po oddzieleniu od Babilonu.

Historia Wieku Ewangelii jest bogatym dziedzictwem.

Możemy teraz spojrzeć wstecz i zobaczyć siłę przekonania wielu braci. Sprzeciw, z jakim się spotkali, nie zniweczył ich wiary, ale raczej ją wzmocnił. Lekcje z każdego etapu podkreślają znaczenie, jakie Bóg przywiązuje do pracy wykonywanej w sercu każdego świętego.